

Тукъ доло се да спи:
 Безъ грижи да си минува
 Животътъ и да бълнува
 Сладко и се да спи.

Ботйовъ е побързалъ (вж. Съчинения, 369. Отд. „Критика и Библиография“) да даде слѣдното прѣдупрѣждение, прѣди още да е дошло до рѣцѣтъ му гениалното произведение на А. Франгя, между прочемъ, единъ отъ реномиранитѣ поети на своето врѣме:¹⁾ „Вѣнецътъ на българската Муса отъ А. Франгя е излѣзла вече отъ печатъ. Ние съ нетърпение чакаме да видимъ произведението на този втори слѣдъ Пишурка поетъ и да сподѣлимъ възхищенията си съ нашитѣ читатели. Г-нъ Франгя е достоенъ подражателъ на г. Славейковитѣ Момиче, момиче, бѣло Иваниче“.

¹⁾ Въ „прѣдисловіето“ на своята „Муса“, А. Франгя пишеше: „Въ днешно врѣме чилѣжътъ, у назъ както и въ другитѣ народи, е станалъ повечето вещественъ отъ колко-то душевенъ и необраща никакъ вниманіе къмъ отвлеченното, което може да му принесе полза душевна.

Тѣлеснитѣ одоволствія толкози го завладаха, дето му затриха съвсемъ чувствата и го накараха тѣй да са приближи по много къмъ животното...“

По-долѣ, като възхвалява отъ една страна „българската Муса“, че била „красна“ („О! колко е красна Българската Муса!... Горска, прелестна Богиня, съ нежни, нѣ високи и благородни чувства; сѣкашъ че носи крила като ангелъ...“), и отъ друга — като скърби, че тая „богиня“ била подхвърлена на „прѣврѣние“ отъ новото поколѣние („Проклѣти да стевій мръсни духове, злодейци, дѣто искате да измените и преобърнете нашата Муса за вашето славолюбіе и са показвате по мѣжду народътъ съ краденитѣ люцки чувства и мисли и тѣй си въображавате, че ще оставите име и че народътъ не вж слави...“), А. Франгя тегли едно юнашко прѣзрение и на българскитѣ критици: „Азъ не са грижа никакъ за лигавитѣ критици (курсивътъ на А. Франгя), които ще мжирѣтъ отзадми; азъ ги презирамъ; нѣка се пукатъ отъ гнѣвъ и завистъ. На тѣхнитѣ забѣлѣжки или попарджии, азъ ще отговора както